

M A G
Mindennapok Gárdonyiban

III. évf. 7. szám 2009. március

Események

M Á R C I U S

2-5. Az olaszországi duinói United World College of the Adriatic iskolából *Hoór Dorottya* (volt tanuló) vezetésével iskolánk vendége volt 9 tanuló.

4. A „Polgárbarát városháza” program keretében a 11.C, a 12.B, C és K osztályok tanulói megismerkedtek a polgármesteri hivatal mindennapi működésével.

5. Iskolánk kamarakórusának és zenekarának koncertje a díszteremben.

12. Keresztútjárás a Szent Bernát Templomban a Szent Erzsébet Kollégium tanulóinak.

13. Az 5. C osztály és a 9. évfolyam tanulói ünnepi műsort nézhettek meg a díszteremben március 15. alkalmá-

Események

ból, amelyet *Köves Eszter* tanárnő rendezett.

A többi tanuló a *Kovács Ottóné* tanárnő szerkesztésében készült iskolarádiós megemlékezést hallgathatta.

15. *Dr. Pisákné Balogh Éva* igazgató és az igazgatóhelyettes urak az iskolát képviselve koszorúztak a Petőfi-szobornál a városi emékünnepen.

19. Keresztútjárás a Szent Bernát Templomban a kollégium tanulóinak.

21. A víz ünnepe a Szent József kútnál. Iskolánkat 10 diák képviselte.

25. A 11. A, B, C, E és K osztály tanulóinak az iskolaorvos tartott előadást a díszteremben az első órán.

26. Keresztútjárás a Szent Bernát Templomban a kollégium tanulóinak.

26. Szülői fogadóóra.

LEVÉL A TÁVOLBÓL

Drága Barátaim!

Egy olyan kedves kérést kaptam, hogy egy levél formájában számoljak be külföldi kalandjaimról.

Sokat gondolkodtam, hogy hol is kezdjem, de azt hiszem, legjobb, ha a legelején. Tavaly megpályáztam és elnyertem az EVIME 2008/10 – re meghirdetett ösztöndíját, ami 2 évet jelent külföldön egy UWC iskolában, az esetemben a United World College of the Adriatic-ban, Olaszországban, egészen pontosan Duinóban, Trieszt mellett. Az iskola különlegessége, hogy 200 diák, 80 különböző országból tanul együtt angol nyelven. A képzés 2 éves, melynek végén IB diplomát kapunk, mellyel aztán a világ szinte bármelyik egyetemére mehetünk - természetesen eredményeink függvényében.

2008. augusztus 28-án érkeztem Duinóba, egy csodálatos festői falu a tengerparton, ami még Rilket is megihlette. Az olaszországi UWC iskola különlegessége, hogy a diákok 5 úgynevezett rezidenciában - nem pedig egy zárt campuson - vannak elhelyezve, amelyek a faluban elszórva találhatóak.

Az élet és oktatás angolul folyik, de emellett mindenkinek kötelező olaszul tanulnia és beszélnie, ha szeretne boldogulni a sarki ABC-ben, és ez időnként igen vicces helyzeteket szül.

Az iskola és IB program nemcsak a tanórákra korlátozódik, hanem mindenkinek vannak kötelező tevékenységei - melyek teljesítése nélkül nem kaphatja meg az érett-

ségiét -, például sport-, kreatív és szociális tevékenység. Ezek egyénenként változóak.

Az iskola igazi varázsa azonban az emberekben rejlik. A diákok sokszínűsége és egyedisége a legérdekesebb. Mindenki különleges, mindenki különböző, máshonnan jöttünk, másban vagyunk jók, totálisan eltérő értékrenddel és kulturális háttérrel rendelkezünk, és mégis együtt élünk és barátok vagyunk. A legegyszerűbb és legunalmasabb dolog is egy örök életre szóló emlékké tud válni, ha együtt csináljuk. Itt olyan események történhetnek meg, melyek sehol máshol. Izraeli és palesztin jó barátok, amerikai és iraki egy szobában él, és hosszasan sorolhatnám még az apró, mindennapi csodákat.

Nagyon nehéz röviden összefoglalni, hogy mi történt az elmúlt néhány hónapban. Néha úgy érzem, hogy nem 5 hónapja, hanem legalább 5 éve élek itt, máskor pedig úgy tűnik, mintha tegnap kezdődött volna az egész. Mikor megérkeztem, senkit és semmit nem ismertem, most pedig, mikor visszajöttem tavaszi szünetről, kicsit olyan volt, mintha hazaértem volna. Rengeteg mindent tanultam önmagamról és a világról, nyitottabb és önállóbb lettem.

Itt teljesen más az életritmus, állandóan történik valami. Emberek jönnek-mennek, nincs olyan nap, hogy 4-5 ember ne forduljon meg a szobánkban. Csak kopogtatnak, beszaladnak valamiért, majd egy órára itt felejtik magukat.

Természetesen nehézségei is vannak a dolognak. Tanulni itt is ugyanúgy kell, mint otthon, csak sokszor még keményebben. A leglényegesebb különbség, hogy 1-től 7-ig osztályoznak minket, és ráadásul minden angolul van. Emellett teljesíteni kell az elvárásokat, mindezt messze az otthonunktól, a családnak és barátaink támogatása nélkül. Viszont mikor nem tanulunk, rengeteg kalandban és mókában van részünk. Voltunk síelni az Alpokban, és mivel egész jól boldogultunk, utána egy sí-maratonon is részt vet-

tünk, ez is egész életre szóló élménynek bizonyult mindenki számára. Halloween, iskolai bál, karnevál Velencében, nemzeti hetek és kirándulások is színesítették a programunkat.

Üdvözlettel: Dorka (Hoór Dorottya)

Abból a 9 diákból, akik e hónap elején elkísérték Dor-kát - és beszámolókat is tartottak - hárman szívesek válaszoltak az interneten feltett kérdéseinkre.

Please, introduce yourself!

Sopia: My name is Sophie Hawley-Weld. I was born in Germany, I am an American citizen, but my family lives in Canada. I study in Italy, at the United World College of the Adriatic. Some of the things I enjoy doing are running, playing soccer, singing, and composing music.

Makar: My name is Makar. I'm from Belarus. Now I'm studying now in United World College of Adriatic from this year and before I was studying in Belarus. I have really different hobbies, but the main ones are art and music. I try to paint whenever I have free time, because the College gives us this opportunity.

Tomáš: My name is Tomáš Weiss and I come from the Czech Republic. As all my schoolmates who visited your school I study at the United World College of the Adriatic. I have various hobbies and I would probably point out scouting - partially because of which I got to the College. The reason for this is significant similarity in the mission statements of these two organisations such being an active citizen of the place you live in. This basically means (due to my interpretation) some contribution to the society - e.g. do useful volunteer work.

What have you learned about Hungary?

Sopia: During our trip to Hungary, I learned about the history especially of Eger and of Hungary. I also learned about the nature of the people and the cultural aspects like the marvelous food or thermal baths.

Makar: First of all, I liked Hungary very much. There are some positive and, of course, as in every country, negative things I've noticed. First, the people were very hospitable and nice to us. Second, Hungary is very beautiful in terms of architecture. Everywhere there are castles and churches from the Medieval and later times, which struck me a lot. Also, I think, Hungary is very religious country in contrast with many European countries. What I thought was quite disappointing that it was difficult to find people on the street speaking English (it's not about your school), though I can't say in my country it is better, nobody speaks there too, but Hungary is European country. So, if you're going to visit Hungary, you can't manage without your own map and dictionary.

Tomáš: The country is very similar to the Czech Republic and therefore quite difficult to compare or show its particular features. It is a European country and I am not going to make any generalisations as everyone in any country is quite different from the others.

What are your experiences about Hungary and Eger?

Sopia: My experiences in Eger were wonderful. The host family was very hospitable and very generous. I felt very at home and have wonderful memories of Hungary.

Makar: It was good experience for me to see a Hungarian life on real, to live in the Hungarian school as most of the students live there, try to say köszönöm and other Hungarian words correctly. And also we visited Budapest after Eger, so I could see the life in the capital.

Tomáš: We spent in Eger more than four days during which we were visiting your school (as you have hopefully noticed) and went to two houses for disabled children - both in Eger. One day we also visited a village called Feldebro with a church and a monastery from the 11th century and wine tasting session (my favourite one was "cserszegi fűszeres 2006 száraz"). We spent quite a lot of time sightseeing the centre of Eger with its amazing castle.

What is your opinion about our School?

Sopia: Your school was beautiful and very grand. It has a certain amount of historical beauty that makes it really special. The teachers were all very nice and everybody treated us kindly and with respect. The atmosphere was very nice.

Makar: It is quite different from our school, for example concerning the rules for students. Though I liked the studying process a lot, I liked the students, who were very nice to us and were interested in our visit. I was very pleased by hospitality of the staff and I'd like to thank the headmistress of the school and everybody who was helping us.

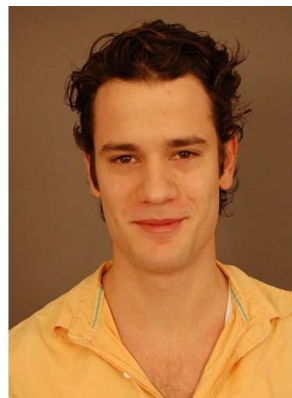
Tomáš: Your school reminded me of my childhood when I went to a school of similar size to yours. Since I was twelve I never went to any school which had more than 180 students where basically everyone knew everyone. I prefer the types of small school much more than a school where there is e.g. 500 students. Then the place gets unpersonal for me and I believe that it's important that the teachers know their students personally - definitely in case of students in the age of a grammar school.

Which of your experience would you like to share with us?

Sopia: I would like to thank you for the hospitality the school showed to us and for the chance to understand a new culture. I hope our presentations and presence at the school gave something back to your community.

Tomáš: The rest of my experience come from the classes where our presentations were taking place. It seemed for me that your students are more used to a lecture type of class than a discussion one. Because I don't believe that my impression is due to their level of English - because if someone talked it seemed that the language education in your school is on a quite impressive level.

Interjú Bányai Miklós színművésszel

Mindig is színész akartál lenni, vagy más is érdekelt? Milyen fontos hatások értek?

Nem, 17 éves koromig siverszenyző voltam, hatszoros országos bajnok. Sokáig azt hittem, az lesz az életem, de egy baleset ráébresztett, hogy nem tudom vállalni azt, ami együtt jár ezzel az élettel. A verseny-

zés utáni úrt volt hívatott pótolni a színházba járás, sok kérdésemre adott választ, nem éreztem olyan egyedül magam. Főleg a Krétakör, a Pintér Béla társulat, és a Kationa előadásain nőttem föl.

Pályakezdő színészként miért az egri színházat választottad?

Később, főiskolásként láttam előadásokat Egerben. Elődöntöttem, hogy itt szeretnék játszani. Nagy hatással volt rám az a törekvés, ami jellemezte ezt a társulatot. Úgy éreztem, rengeteget kell még tanulnom, és reméltem, kapok majd lehetőséget. Nagy boldogság, hogy részese lehetek annak, ami most itt történik, és hogy megismerhettem ezeket az embereket.

Van-e szerepálmód?

Nincs. Sok alakja a világirodalomnak közel áll hozzám, és mondogatom is a mondataikat magamban elég gyakran, de a szerepálmhoz az ember valami eszményi állapotot is hozzá gondol, ami színházban ritkán adatik meg. Talán ha valaki egyszer dramatizálná a Nárcisz és Goldmund-ot Hermann Hesse-től, szívesen kölcsönadnám a tapasztalataimat.

Az eddigi szerepeid közül melyiket tartod a legjelentősebbnek? Hogyan emlékszel vissza rájuk?

Első főszerepem, Alan Strang az Equus-ban. Nagy küzdelem volt. Rengeteg tapasztalatot szereztem munkáról, alázatról, és pár igazán szép pillanatot is őrzök emlékeimben. Most Bassanionak a Velencei kalmárból is nagyon sokat köszönhetek. Találkozást egy általam nagyon sokra tartott rendezővel, rengeteg tanulságot az életemre vonatkozóan, csodálatos színészek társaságát, és az említett eszményi állapot is meglep bennünket egy-egy este. Az Elkéstél, Terry-ben három különböző szerepet csinálni egy este nagy kihívás. Bírni kell jelenléttel. Ebből is tanulhatok. A Hírlap színházat is nagyon élvezem!

Kérlek, meséj a három karakterről. Mennyiben különböznek egymástól?

Különböznek is, meg nem is. Mindhárman iszonyú erővel szeretnek valakit, és ölni is képesek ezért. Más-más módon. Ragaszkodnak, féltékenyek. Ezek bennem is meglévő érzések. Az én dolgom az, hogy ezeket az érzelmeket különböző helyzetekben és különböző stílusban tudjam képviselni, mindig annyira, amennyire azt a színpadi alak éppen megengedheti magának.

Mik a terveid a jövőre nézve? Gondoltál már arra, hogy esetleg filmekben is kipróbáld magad?

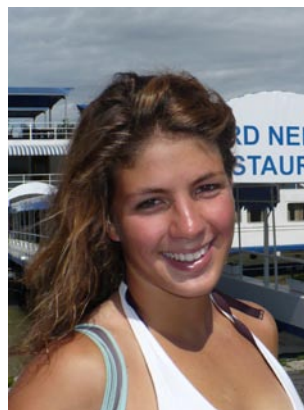
A filmzés érdekel, nagyon is. Ami velem jár, csöppet sem. Hogy kinek éppen mikor, miért jutok eszébe, rejtély. Nem fogom elkapkodni. Aminek jönnie kell, az jön.

Tóth Ágnes 12.B

Riport Bócsi Biankával

Mindig is sok kiváló sportoló tanult a Gárdonyiban, mégsem mindig ismerjük őket, hacsak nem az osztályunkba járnak. Pedig nagyon szép sikereket érnek el, ígéretes tehetségek, s talán azért is fontos, hogy megismerjük őket, hogy még büszkébbek legyünk majd, amikor látjuk, hogy valamelyik volt iskolatársunknak

játsszák a Himnuszt az olimpián! Pócsi Bianka 12. A osztályos, és a vízilabda szerelmese.

Mikor és miért kezdted vízilabdázni?

Ahogy az oviban megtanultam úszni, nagyon megtetszett ez a sport, így öt évig úsztam is. A vízilabdát 2001-ben kezdtem el.

Miért hagytad abba az úszást?

Túl monoton volt, a reggeli edzések pedig nagyon fárasztottak, viszont a csapatsportot nagyon megszerettem, ezért váltottam

vízilabdára.

A vízilabda egy köztudottan kemény sport. Te mennyire tartod annak?

Végül is nem durvább, mint például a kézilabda, de szerintem néha még keményebb a férfi vízilabdánál. Igyekszem túlélni!

Milyen komolyabb sérüléseid voltak?

Egyszer letört a fogamból egy darab, volt már állkapocszúzódásom is. A marások, harapások pedig igazából mindennaposak.

Jelenleg melyik korcsoportban játszol?

A bajnokságban az egri ifi csapattal játszom a szintén gárdonyis Antal Dórral U20-as válogatottak illetve a felnőtt válogatott bő keretében is benne vagyunk.

Hogyan lettél válogatott? Mit kellett teljesíteni hozzá?

Az edzők ajánlhattak játékosokat, aztán Pestre kellett mennünk, és különféle felmérő gyakorlatokat végeztetnek velünk, csak ezután hirdettek szűkebb keretet.

Milyen plusz teherrel jár a válogatottság?

Mivel egész nyáron edzőtáborok vannak, oda a nyaram. Ilyenkor elsősorban Budapesten vagyunk, de külföldre is ki szoktunk utazni. Tanév közben pedig havonta egy-két edzést tartanak, szintén Pesten.

Mi a kedvenc elfoglaltságod a maradék kis szabadidőben?

A szabadidőm tényleg kevés, hiszen a hétköznapi edzések mellett minden hétvégén meccseink vannak. Ha van, akkor a barátaimmal töltöm az időt. Elmegyünk moziba, vagy már az is elég, ha beülünk egy fagyizóba, és megbeszéljük, kivel mi történt. Nekem ennyi is elég egy kis kikapcsolódáshoz. Annak viszont rendkívül örülök, hogy el tudok menni osztálykirándulásra. A mostani osztályommal még nem is voltam, és most úgy tűnik pont az a hétvégém szabad lesz.

Ki a példaképed?

A szüleim. Szeretnék olyan határozott és céltudatos lenni, mint édesanyám valamint olyan türelmes és nyugodt, mint édesapám! Számomra ők a példaképek. Ha vízilabdából kellene választanom, hogy kit tisztellek és tartom igazán jó játékosnak (persze női oldalon), akkor *Valkai Ágít* és *Drávucz Ritát* említeném.

Hogyan tudod összeegyeztetni a tanulást és a vízilab-

dát?

Sajnos, egyre nehezebben, de igyekszem mindent megtenni, hogy a jegyeim átlagát megtartsam az iskolában. A gond az, hogy sokat hiányzom iskolából, így nehezebben tudom azt a sok kimaradt anyagot pótolni, de szerencsére a tanárok mindezt tolerálják, és próbálnak nekem segíteni, ahogyan tudnak. Pillanatnyilag az érettségire készülök. Előrehozottan teszem le az angolt, testnevelést és matematikát.

Milyen jelentős eredményeitek vannak eddig a csapattal?

A válogatottal 2008-ban az Ifjúsági Európa Bajnokságon másodikok lettünk. Ezt a nemzetközi tornát Krétán rendezték meg. Az egri csapattal a 2006-2007-es serdülő bajnokságot megnyertük, a 2007-2008-as ifjúsági bajnokságon pedig harmadikok lettünk.

Gondolom, az érettségi után nem szeretnéd befejezni a vízilabdát. Mik a céljaid, és hogyan tudod ezeket megvalósítani a tanulás mellett?

Régóta dédelgetett álmom, hogy részt vegyek az olimpián. Igyekszem mindent megtenni ezért, és megpróbálom úgy alakítani a továbbtanulást is, hogy ne vesszen kárba a vízilabdába eddig befektetett munkám. Azonban a tanulást is fontosnak tartom, szeretnék egyetemre járni. Éppen ezért nagyon nehéz összeegyeztetni a kettőt.

Ha személyesen nem is lesz lehetőségem, de a TV előtt biztosan ott fogok drukkolni, amikor az olimpiai aranyért játszol majd a magyar válogatottal! További sok sikert kívánok!

Tóth Eszter 12./A osztály

Lányok a kenguruk földjén - beszélgetés az ausztráliai edzőtáborról

Kengyel Dóra: Mikor és milyen eseményen voltatok Ausztráliában?

Antal Dóra: Január 6-tól - február 6-ig voltam Ausztráliában. Ebből 2 hetet Sydney-ben, ahol a Magyar Nemzetközi csapattal vettünk részt az Ifjúsági Olimpiai Fesztiválon, majd ezután repültem át Perth-be az egri csapathoz, ők szintén aznap érkeztek. Velük egy helyi tornán vettünk részt.

Pócsi Bianka: A csapatom és én rendkívüli lehetőséget kaptunk azzal, hogy két hetet edzőtáborozhattunk a világ másik végén, ahol szintén népszerű és kiemelkedő sport a vízilabda.

Hétfő hajnalban érkezünk meg Ausztrália nyugati csücskébe, Perthbe. Amint kiléptünk a reptérről, arcunkat fülledt meleg csapta meg. Szó szerint télből nyárba léptünk át. Már szinte reggel volt; amikor elfoglaltuk szálláshelyünket a Nyugat-Ausztráliai Egyetem Kollégiumában. Úgy nézett ki, mint egy igazi palota: hatalmas udvarral és tengerre néző kilátással. Persze ez nem csak egy nyaralás volt a számunkra. Naponta kétszer edzettünk a helyi ausztrál csapatokkal. Tudásunkat pedig egy négy csapatos vízilabdatornán össze is mérhettük.

Kengyel Dóra: Milyen helyezéseket értetek el a versenyeken?

Antal Dóra: Sydney-ben megnyertük az Olimpiai Fesztivált és Perth-ben a helyi tornát is. Nagyon örültünk, hogy eredményekben gazdag volt a kint töltött idő.

Pócsi Bianka: Hiába az ausztrál agresszivitás, a serleg a mi kezünkben csillogott végül.

Kengyel Dóra: Hogyan éreztétek magatokat egy idegen kontinensen, és milyen tapasztalataitok voltak?

Antal Dóra: Az emberek nagyon barátságosak és segítőkészek. A táj gyönyörű, az utcák nagyon tiszták, és még a levegő is teljesen más. Azt tapasztaltam, hogy sokkal jobb megélhetési lehetőségek vannak, mint itthon, bizonyos szempontokból.

Pócsi Bianka: Perth nem igazán fogható semmihez, egy csodálatos kertváros. Tisztaság és a jólét jellemzi. Az emberek pedig rendkívül nyitottak, segítőkészek és nagyon barátságosak (kivéve a vízilabdában).

Kengyel Dóra: Milyen különlegességeket láttatok még Ausztráliában?

Antal Dóra: Sydney-ben voltunk az Operaháznál, ami csodálatos. Többször jártunk városnézésen, és egy akváriumba is volt szerencsém bemenni. Részt vehettünk a 2009-es Sydney Fesztiválon is, ahol rengeteg ember volt a különböző programokon. Fürödtünk a tengerben és voltunk hajókiránduláson, illetve állatkertben is. Jártunk

a Kék Hegyekben, ahol egy Sky Way-jel átvittek minket egy sziklás-dombos helyre. Itt egy gyönyörű vízesést néztünk meg.

Perth-ben voltunk a Whiteman parkban, ahol volt szerencsém kengurut és koalát is simogatni. Elmentünk a

Kingsparkba is, ez egy botanikus kert. Itt is voltam a tengerparton, nagyjából szőrfőzni is megtanultunk.

Pócsi Bianka: Aki megszervezte nekünk ezt a „kis” túrát, színesebbnél színesebb programokkal gazdagította a kint töltött időnk. Simogattunk kengurut, koalát és wombatokkal fényképezkedtünk az állatsimogatóban. Hajókirándulást szerveztek nekünk, és ekkor kerülhettem szemtől szembe a medúzákkal. Pingvinshow-t csodálhattunk meg egy kis szigeten, ahová nem kellett hajó, sem híd, hiszen akár át is gyalogolhattunk a homokgáton. A King's Parkban rengeteg egzotikus, ausztrál növényt ismerhettünk meg. Emellett sorra jártuk a homokos partokat, megmártóztunk a sós vízben, meglovagoltuk a hullámokat. Hagytunk időt a vásárlásra is, ugyanis - ez köztudott - a lányoknál elengedhetetlen.

Kengyel Dóra: Milyen helyi specialitásokat kóstoltatok?

Antal Dóra: Először is gyümölcsöt gyümölcssel ettem. Sydney-ben a Fish Marketben kóstoltam kalamarit, garnélát és polipot. Náluk az étkezés teljesen máshogy zajlik. Ott reggelire csak tojás, müzli és gyümölcs van. Ebédre eszik a sonkát, kenyeret és zöldségeket. Vacsorára, pedig meleg ételeket fogyasztanak.

Pócsi Bianka: Helyi specialitásként megkóstolhattuk a kengurut. Meg kell mondjam, fenséges íze volt.

Kengyel Dóra: Milyen érzés volt újra itthon lenni?

Pócsi Bianka: Nehéz volt elfogadni, hogy nem maradhattunk tovább. Fájó szívvel nekivágtunk az újabb 18 órás repülőútnak.

Antal Dóra: Nagyon rossz volt hazajönni, bár a szüleim

és a barátaim nagyon hiányoztak, de az utazás megérte ezt az áldozatot. Még soha életemben nem jártam olyan helyen, ahol olyan fantasztikus az élet, hogy egyszer talán egy ideig szívesen élnék is ott.

Részletek a 2008. december 19-i lelki nap előadásából

Részlet *Brückner Ákos Előd* atya iskolánk karácsonyi lelkinapján, 2008. 12. 18-án elmondott előadásából.

Hidd el, hogy valamit érő lelkigyakorlaton, hétvégeken ez a három dimenzió jön elő. A magasság, ami az Isten; a szélesség, ami a mások; a mélység, ami önmaga.

Kezdjük a mélységgel, az én magam vagyok. Magamat is el kell fogadnom. Ha te nem számítasz, vagy ha csak te számítasz, az nem jó világkép. Az embernek akarja, nem

akarja a maga mélységeit figyelembe kell, hogy vegye.

A másik vektor teljesen világos. Az, aki melletted ül. Nézd meg! Nézz a szemébe!! Igazi ember, remek társ! II. János Pál pápa azt mondta, hogy az Isten sokszor rajta keresztül ajándékoz meg téged.

A harmadik dimenzió a Jóisten felé mutat, mert az ember gyógyíthatatlanul transcendens. Át kell lépni az ostoba vant, s kénytelen az ember nyújtózni, mert ha nem, az ember leföldeli magát. A média nagyon magázza az embert. Persze, van jó oldala is, de az átlag média hátulról irányított, programozott, s ne tűrjétek ezt. Ehhez hoztam nektek egy imát az internet előtt. *Gondviselő Istenünk! Te biztattál bennünket, hogy hajtsuk uralmunk alá a Földet, a Te Szentlelked sugalmazta azt is, hogy minden szabad, de nem minden használ nekem. Kérlek, vezess érdeklődésemet; hogy azokat a dolgokat kutassam, melyek használnak nekem, s amelyekkel használni tudok társaimnak; azt keressem, ami Hozzád vezet, minden tudás birtokosához. Adj érzékenységet, hogy korunknak ezzel a nagyhatású eszközével úgy éljek, ahogy Fiad követőjéhez méltó és illő. Áldd meg törekvésemet, hogy felebarátaimmal kapcsolatba kerülve segítségükre lehessenek, velük szolidáris, őket megértő, befogadó lehessenek. Kérlek légy velem, hogy én is veled lehessenek. Kérlek, hogy fantáziámat az ragadja meg a kínálózó oldalakról, ami érték, ami neked is kedves. Kérlek, ülj mellém, és irányítsd az egeret, és a billentyűzetet. Ha Te velem vagy, meg is beszélhetjük a látottakat. Sűgd meg Uram azt is, mikor elég. Mikor kapcsoljam ki a gépet, mert még imádkoznom is kell, s még nem is imádkoztam. Ámen.*

Ezzel a dimenziókkal egy kulcsot szeretnék adni, mert ma - úgy látom - ritkán kapják meg a diákok azo-

kat a kategóriákat, amelyek a gondolkozást, a világban szükséges tájékozódást segíti. Minden emberi cselekvés ebben a három dimenzióba mozog.

Ha az ember csalódott a másikban. Mondjuk volt egy jó diákszeretem, de egy rossz napon a másik felmondott. Ez normális embernek nagyon fájdalmas. De egy normális ember soha nem lép egy lépésnél közelebbre, mert a szabadságát megőrzi. Sokan évekig együttjárnak, használják egymást, aztán az egyik eldobja a másikat, s egy soha nem gyógyuló sebet okoz. A tisztesség azt kívánja, hogy 4-5 éves kapcsolat után történjen meg a szakítás, az ember ne cicázzon a másikkal. S van hazánkban egy csendes mozgalom, amelynek jelszava, hogy az igazi szerelem megvár. Tömérdek házasság kötődik, ami éretlen emberek szerencsétlen játéka. Lányok, ne az álmoddal köss házasságot, hanem egy valós férfival, akinek egy csomó jó tulajdonsága van, s van emberi gyengesége is. Ha így is akarsz őt, és el tudod hurcolni egy életen át, tedd. A fiúkra ugyanez vonatkozik. Sok közülük aranyos a házasságig, de aztán „benémul”, semmit nem lehet vele megbeszélni, s a feleségét tárgynak nézi. A házasságot vállalni kell, az egy kemény szövetség. És egy életen át udvarolni kell egymásnak. Oda meg vissza.

Tehát ha csalódtál magadban, vagy másokban, nagyon jó, ha van egy olyan társad, aki segít. Sokszor elég, ha csak meghallgat, ha csak melletted áll, ha beszélget veled. S az is jó, ha az Úristenben a magad nyomorán át is hiszel. Ha nem az Istent kezded gyaláznival, vádolni, hanem azt vallod, hogy nem értem Uram, de egyetértek veled, ha te így akarsz, így legyen.

Egy fiatal kollégámtól „loptam” a következőket. Köröket kell rajzolni. A legbelső kör sötét kör. SZ betűvel jelölve. Ez a személyiségem középpontja. Temploma, de egyben bugyora is. Ez a kör befelé mélyül, mert ez a tudatalatti szint. Itt raktározódik a gyerekkortól kezdve minden. Jó is, rossz is, s hatnak, s sokszor megmagyarázhatatlanul jönnek elő, akár évtizedek múlva is.

A következő körben az ész (É) és az akarat (A), amelyek adják az embernek a méltóságát. Itt teljesen szuverén vagy, bár lehet befolyásolni.

A következő körben van a képzelet (K), az emlékezet (E), az érzélem (É), az ösztön (Ö). Ezek a belső érzékek, amelyek a szellemiség mozgásának az összetevői. Nem árt memória feladatokkal az emlékezetet edzeni, nem lehet minden a számítógépben. Az érzelmek az ember döntéseit kísérik. Így előremozdítanak. Az önfenntartó és fajfenntartó ösztön nagyon fontos, s ne legyünk divatasak, hanem a lányok minél lányosabbak, a fiúk pedig minél fűsőbbek. Merjünk saját magunk lenni. Idáig jönnek a külső hatások. Ez a személyiség vára a négy bástyával. Ha te kívülről kapsz egy ingercsak eddig tud elmenni. Beljebb csak az tud menni, akit te beengedsz. Amíg te e rendszert őrödsz, a kezekben tartod, kontrolálod, úr vagy önmagadon.

S végül vannak a külső érzékek a külső körön: a látás (L) az értelem felett, a hallás (H) a képzelet felett, a z izelés (Í), a tapintás (T), a szaglász (SZ).

Isten azonban nemcsak kívülről érint téged, hanem

belülről is. Ez lesz a hivatásod. Az, amire születél. Én azt kívánom, hogy amit én most kívülről elmondtam, belülről is szólítson meg. Ámen.

A jövő építészei?

Márciusban az első emeleti folyosón kiállítás volt. Az asztalokon épületek makettjeit láthatták diákjaink. (Volt egy „mézeskalácsház” konstrukció is, amely azonban csak rövid ideig tündökölhett, mert „valakik” - talán Jancsi és Juliska - kóstolgatni kezdték. S ha a készítő nem figyelmeztetik a torkosságuk veszélyes következményeire (Technokol ragasztóval rögzítették a cukorkákat), talán el is fogyasztották volna. De az is lehet, hogy a házban lakó vasorrú banya lépett közbe, s akadályozta meg a további torkoskodást.)

Szünetekben szinte mindenki megcsodálta az épületeket. A kiállításnak olyan híre és sikere lett, hogy a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumból is jött egy osztály megnézni. Bizonyosan ők is azt gondolták, hogy a iskolánkban talán a jövő építészei mutatták be első elgondolásaikat. Adja Isten, hogy így legyen! A kiállítás gondolatáról *Fedics Miklós* tanár úr a következőket mondta:

„A makettek rajzóriai feladat keretében készültek. Az órai feladatnak címe „Az építészeti makett tervezése és kivitelezése” volt. Egy szűkebb vagy tágabb épített környezet elkészítése volt a cél, melyet 2-5 fős csapatokban lehetett megvalósítani. A felhasználható alapanyagok és technikák szintén szabadon választhatóak voltak, megkötés nem volt. Az elkészítendő építészeti makettek méret megkötés sem volt, de a szempontok között szerepelt a szállíthatóság.

Összességét tekintve a feladatot a várakozásomon felül sikerült teljesíteniük a gyerekeknek. Némelyik makettet már a profi kategóriába sorolnám, de számtalan olyan munka is született, melyek inkább az ötletszerűségükkel jeleskedtek.”

S aki nem látta, most gyönyörködhet néhány makettben.

Punky Santorini

Építők: *Berhész Tamara, Flaskay Klaudia, Kozma Luca, Mihics Dóra, Rozsnoki Antónia 9.C*

Kiállítás

Agria Superstars

Építők: *Cseh András, Király Gábor, Horváth András, Perge László 10.K*

Kiállítás

Névtelen szerzők

Építők: *Budai Szilvia, Fekete Judit, Milibák Nóra 11.A*

TTT

Építők: *Ádám Tibor, Samók Tamás, Babiczki Tamás 10.E*

Erwingek

Építők: *Blaskó Alex, Erdei Sándor, Kisbenedek Alex, Molnár Patrik, Balázs Bence 11.A*

100% magyar

Építők: *Baranyi Noémi, Patócs Krisztina, Schósz Adrienn 10.E*

„Kastély”

Építők: *Bencsik Dalma, Domán Vivien, Káli Enikő, Utassi Anna, Utassi Ágnes 11.E*

„Agria”

Építők: *Kengyel Dóra, Freytag Csongor 9.C*

Micky Makettosok

Építők: *Kakuk Mária, Váczy Mária 10.E*

Import az internetről

A januári számunkban már közöltünk egy üzenetet, amely az interneten érkezett hozzánk. Most egy újabb üzenetet másoltunk be újságunkba, mert mi még emlékszünk, és szeretnénk emlékeztetni, hogy volt egyszer, valamikor ezen a világon a Józán Ész.

A Józán Ész halálára (nyugodjék békében)

Ma egy szeretett barátunk halálát siratjuk: a Józán Észét, aki sok éven át volt közöttünk. Senki sem tudja biztosan, hány éves volt, mivel születési adatai már régen elvesztek a bürokrácia útvesztőiben.

Emlékezni fogunk rá, mert olyan értékes leckéket adott nekünk, mint “dolgozni kell, hogy tető legyen a fejünk felett” és “mindennap kell olvasni egy keveset”; hogy tudjuk, miért lel aranyat, ki korán kel, és hogy felismerjük olyan mondatok érvényességét, mint “az élet nem

mindig igazságos” és “lehet hogy én vagyok a hibás”.

Józán Ész egyszerű és hatásos parancsok (“addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér”), és megbízható szülői stratégiák (“nem a gyerek, hanem a felnőtt dirigál”) szerint élt.

Egészsége akkor kezdett gyorsan romlani, amikor jó szándékú, de hatástalan szabályokat kezdtek alkalmazni: jelentések egy hatéves kisfiúról, akit szexuális zaklatással vádoltak, mert megpuszította egy osztálytársát; kamaszokról, akiknek iskolát kellett változtatniuk, mert feljelentették drogot áruló társukat, vagy a fegyelmezetlen diákját megdorgáló tanítónő elbocsátása csak rontott az állapotán.

Józán Ész akkor kezdett háttérbe szorulni, amikor szülők csak azért támadtak a tanárookra, mert azok végeztek el azt a munkát, amelyben a szülők csődöt mondtak: fegyelmezetlen gyermekeik fegyelmezését.

Még tovább hanyatlott, amikor az iskoláknak szülői engedélyt kellett beszerezniük ahhoz, hogy beadjanak egy aspirint, bekenjenek egy gyereket naptejtel, ugyanakkor tilos volt tájékoztatniuk a szülőket, ha egy diáklány terherbe esett, pláne ha abortuszt akart csináltatni.

Józán Észnek elment a kedve az élettől, amikor a tízparancsolat nevetség tárgyává vált, némely “egyház” üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek külön bánásban részesülni, mint áldozataik.

Józán Ész számára kemény csapás volt arról értesülni, hogy az ember már nem védheti meg magát egy tolvajtól a saját házában, ellenben a tolvaj beperelheti őt, ha kezét emel rá, és hogyha egy rendőr megöl egy bűnözőt, még akkor is, ha ez utóbbinál fegyver volt, azonnal eljárás indul ellene aránytalan védekezés miatt.

Józán Ész halálát megelőzte szüleié: az Igazságé és a Bizalomé, a feleségéé: a Bölcsességé, a lányaiké: a Felelősségé és a Törvényességé, a fiuké: az Ésszerűségé.

Túléltek szörnyű mostohatestvérei: Hívják ide az ügyvédet, Nem én voltam, Ne szólj bele és A társadalom áldozata vagyok...

Nem voltak sokan a temetésén, mivel nagyon kevesen fogták fel, hogy elment.

Ha még emlékszel rá, küldd tovább ezt a levelet.

Ellenkező esetben csatlakozz a többséghez ... ne tegyél semmit...

LEGYÉL TE IS SZERKESZTŐ!

Ha van Téged érdeklő téma, vagy van kész anyag, amivel színesíteni szeretnéd az iskolaújságot, keresd meg a szerkesztőket vagy *Kovács Ottóné* tanárnőt! Szívesen közlünk minden írást, amely az iskolánk szellemiségétől nem idegen.

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: *Dr. Pisákné Balogh Éva* igazgatónő.

Felelős szerkesztő: *Kovács Ottóné* tanárnő.

Villámpostacím: *deleo@citromail.hu*

Diákszerkesztő: *Tóth Ágnes 12. B és Kengyel Dóra Boróka 9. C* osztályos tanuló.

Technikai munkatárs: *Kovács Ottó* tanár úr.